

Ivan Albreht:

Jesen.

Na trati zadnji cvet vzdrhteva,
 megle razprezajo se čez in čez,
 tu tam še ptič pogostoleva,
 poslednje listje pada z brez.
 Vse krajši so, otožni dnevi,
 gozd se zlati in rumeni,
 po polju sever se sprehaja,
 za goro zima že preži.

Miroslav Kunčič:

Muca je zbolela.

Naša muca je zbolela —
 zobček jo hudo boli.
 Ajmo, bratci, ajmo,
 v mehko posteljco jo dajmo,
 da se revica naspil!

Ko bo njen najslajši sen —
 striček naš odpre ji gobček
 — vija, vaja, vija ven —
 s kleščami izdere zobček.

Stric prihaja, grdo gleda.
 »Kaj vam pravim, ljubčki moji!
 Ta, ki milo tu mijavka —
 je hinavka!
 Vso nam smetano in mlekece
 davi v shrambi je popila;
 da po šapicah tatinskih
 ne bi zlobnica dobila,
 se domisli zvita buča,
 in se bolno naredi...

Ali jaz ji že pokažem!
 Kje je, ljubčki moji, šiba?
 Z njo pet gorkih ji primažem —
 pa bo zdrava spet ko riba!